

1

Hun så fraværende ind i den rødglødende kaminild, som om intet var hændt, ingenting sagt. Henne ved det høje vindue stod sønnen med ryggen til. Udenfor sænkede tusmørket sig over slotspladsen.

Prinsen så sit ansigt reflekteret i ruden. Selvlysende hvid hud og sorte øjenhuler. Spejlbilledet blandede sig med luerne fra kaminen, en dødning i Helvedes forgård. Limbo. Han vendte sig med hænderne trodsigt begravet i bukselommerne.

– Jeg står af, gentog han. Denne gang med fastere stemme.

Dronningen kom til live, lo en kort, tør latter og rakte hånden frem mod den krøllede cigaretpakke på mahognibordet.

– Kongeriget Danmark er ikke en bus, du står af og på. Du bliver om bord. Til endestationen.

Hun stak en cigaret i munden og ventede på, at han skulle tænde for hende, men hænderne gravede sig dybere ned i lommerne. Det bankede let på døren.

Haldans skaldede isse glimtede i døråbningen. Højrehånden balancerede en gul konvolut på de opadvendte fingerspidser. Hofmandens mørke hvaløjne aflæste scenen. Han lukkede hurtigt døren bag sig, skridtede lydløst over parketgulvet, mens den frie hånd rutineret greb lighteren i jakkesættets inderlomme.

– Der gives atter afkald på tronen, konstaterede Hal-

dans smilende stemme, mens han bøjede sig frem og gav kvinden ild.

Kronprinsen var ikke indstillet på at se sin store livsbeslutning degraderet til sitcom af den hofnar. Han vendte igen sin opmærksomhed mod ruden og det tiltagende mørke derude. Hænderne gled op som skyklapper, og blikket vandrede rastløst over slotspladsen.

Under ham gik en garder på stive ben og spildte tiden med at holde vagt. Vagt mod hvem? For Guds skyld, hvem var fjenden? Ovre ved det modsatte palæ var håndværkerne endnu ikke færdige med at stormsikre Amalienborg mod den varslede orkan. Orkan? Ikke en vind rørte sig i den lune, næsten lumre forårsaften.

Oppe fra Marmorkirken kom nok en ambulance og parkerede ved siden af de to andre derude ved rytterstatuen. En helikopter og sågar en kampvogn var også kørt i stilling. Det måtte være småt med krig, når Forsvaret kunne mobilisere sådan en styrke for én kvindes skyld. Han så på sit ur. Om en halv time ville hans højgravide kronprinsesse forlade slottet og lade sig eskortere til Rigshospitalet.

Dronningen ekshalerede langsomt. Cigaretten pegede mod den brede ryg ved vinduet. Hun tog Haldans tråd op.

– Der gives afkald på alt nu, selv elementær sund fornuft. Vor forkælede ven er blevet træt af gyngerne og tror nu, karrusellerne er sjovere. Han tror, at skæbne er noget, man trækker i en tombola.

Prinsen vendte sig om. Det pludselige skift fra slotspladsens mørke til salonens lys fik det til at flimre for hans øjne. Han trådte hærgende ind i Dronningens aura af tobakståger.

– Han tror, nej, han dæleme véd, at han ikke gider åb-

ne svømmehaller, sportshaller og bingohaller resten af sit alt for korte liv.

Pege- og langfinger saksede en imaginær, rød silkesnor over lige foran den glødende cigaret.

Haldan studerede det tykke persiske tæppe foran Dronningens strømpefødder, som om han seriøst overvejede at købe det.

– Når min kone snart føder vores andet barn, så er det ikke en begivenhed i familien. Det er til ære for paparazzi-gribbene ...

Prinsen så på Haldans hals med de løse hudfolder og skiftede uvilkårligt billede: – for vampyrerne, der bare venter på at suge mere blod, mit blod, dit blod, vores blod!

Den vaklende tronfølger pegede ubestemt mod vinduerne, ud mod hovedstaden, ud mod folket, ud mod Danmark.

– De udnytter os som pauseklovne, fordi de ikke selv har en skid at bruge deres eget liv til. Klovnen Pingo. Optræder nu også i storcentre nær dig! En hilsen til Søens Folk, Grønland og Færøerne. Må Gud bevare Danmark.

Prinsen holdt hovedet på skrå i en uvenligt vellignende parodi på Dronningens nytårstale.

– Så forstå det dog. Danskerne er rige, fede og inderlig ligeglade. Giv mig én god grund til, at jeg skal ofre mit liv i dræbende kedsomhed for et folk, der selv er ved at kede sig ihjel. Bare én eneste!

En lodret, rystende langfinger ud for Dronningens næse signalerede blandt andet tallet ét.

Hun rejste sig så hurtigt, at gløden faldt af cigaretten og ned på tæppet. Haldan var hurtigere, end hans magre, tresårige krop lod ane. En spytvædet finger eskortere-

de det lille, rødglødende meteor ind i kaminilden. Den høje kvinde lod sig ikke distrahere.

– Der er noget, du fundamentalt har misforstået, min ven. At være monarken er ikke et privilegium. Det er en pligt. Det er pligten til at vente, vente på, at der bliver brug for dig. Og det vil ske en dag, måske snart; dit navn vil blive råbt op – af folket, af skæbnen. Så må vi håbe, at du ikke har klippet navlestrengen over til dit kald.

Nu var det Dronningens tur til at sakse med fingrene.

Efter ordet ‘vente’ var Prinsen holdt op med at lytte. Det var dét ord, han fokuserede på.

– Vente! Mit liv skal ikke visne bort i et venteværelse. Det skal bruges. Det skal bruges til at ... leve!

Dronningen hørte måske efter, sugende forgæves på den døde cigaret. Haldans lighter sad der som et pistol-skud. Hun tog et dybt drøn og lod røgen sive stødvist ud med ordene.

– Han dér har ikke fattet sin rolle i livet. *So be it*. Så må Vi i tide se til, at næste generation forstår opgaven og tager skæbnen på sig. I morgen tager du Lille Margrethe op til Kronborg. Vis hende det sted, som din far viste mig for snart halvfjerds år siden.

Hun så efter røgen med et forbavset udtryk. Hvor var tiden blevet af?

– Forklar hende, hvad det vil sige at være monark i Kongeriget Danmark.

Haldan bøjede sit hårløse hoved mod Dronningen.

Prinsen kunne ikke tro dette skuespil, denne latterlige, patetiske forestilling om kongehusets kald. Han tog sig til sit let gråsprængte hår.

– Og mens du er i gang med den guidede, royale tour, så tag hende dog også med til Eremitageslottet ude i Dy-

rehaven. Vis hende, hvordan spisebordet i gamle dage kunne hejSES fra køkkenregionerne og op i de højhellige gemakker, så den kongelige familie kunne spise *en ermitage* – uhørt af de tjenende ånder, isoleret i deres egen skidne osteklokke. Så højt hævet over alting, at de fuldstændig har mistet jordforbindelsen!

Den gamle dame valgte at overhøre skiftet fra datid til nutid.

– Ja, det en god idé. Tag endelig Margrethe med til Eremitagen. Måske hun kan lære lidt bordskik.

Haldan parkerede blikket i ingenmandsland mellem vindue og sofa.

– En besked fra Prinsessen. Alt er pakket nu, så hvis Kronprinsen vil være så venlig.

Haldan pegede med åben håndflade mod døren.

– Og det vil være et stort privilegium at eskortere Prinsesse Margrethe til Kronborg og Eremitagen. Men må det være tilladt at henlede opmærksomheden på, at orkanen angiveligt begynder i morgen aften. Og så er det jo Dronningens fødselsdag i morgen, ikke at forglemme.

Hun satte sig og ramte sædet lidt tungere end beregnet. De halvt lukkede øjne fikserede den åbne kamin. Fødselsdage havde mistet deres tiltrækning for mange år siden. En pludselig træk i skorstenen fik flammerne til at danse dødedansen hen over egeknuderne. Hun lukkede nu øjnene helt.

– Bring Tronfølgeren sikkert hjem.

Hun havde aldrig før kaldt Margrethe Tronfølgeren i Kronprinsens påhør. Dronningen åbnede igen øjnene og så på sønnen, men henvendte sig til Haldan.

– Bring Margrethe den Tredje sikkert hjem. Hold øje med tiden.

Tiden. En lille knude løstes op et sted i hendes sjæl og frigjorde ordene fra en gammel salme. I det orange skær fra den buldrende ild nynnede Dronningen nu dæmpet den gamle digter Steen Steensen Blichers poetiske anelse:

– Sig nærmer Tiden, da jeg maa væk! Jeg hører Vinterens Stemme.

Kronprinsen forsøgte et værdigt tilbagetog, men kroppen var stiv af vrede, så venstre skulder rev næsten dørkarmen med ud i korridoren.

– Kronborg! Eremitagen! Fatter du ikke, at du bare er en gammel, støvet kustode. Og hvis du tror –

– Gør, hvad du finder rigtigt. Men gør det ikke i morgen. Ikke på min fødselsdag. Ikke på den dag, som bliver dit kommende barns fødselsdag. Efter i morgen vil hele Verden, hele livet ligge for dine fødder.

De sidste ord blev sagt til den nu tomme døråbning. Haldan viftede med den gule konvolut.

– Jeg skulle jo egentlig have afleveret denne indbydelse fra Statsministeren til Kronprinsen. Et vigtigt møde lige over middag i morgen, forstår jeg. Nå, jeg fanger ham nok på et bedre tidspunkt.

Haldan lukkede forsigtigt døren til Dronningens salon.